

Снігуронька

Наталя Забіла

Ой розгулялись взимку віхоли,
до вікон хатку замели,
де під солом'яною стріхою
дідусь із бабою жили.
Біля віконця якось ввечері
сиділи вдвох собі старі
та милувалися малечею,
що розважалась у дворі.
От дід і каже: – Нумо, спробуймо
і ми побавитись, стара, –
ходім та бабу з снігу зробимо,
отак, як робить дівтора!
А баба каже:– Не щастило
нам діток ростити на віку, –
отож хоч нині з снігу білого
не бабу зробим, а дочку!
І от в садочку перед хатою,
напрацювавшись як слід,
із снігу білого, пухнатого
зліпили ляльку баба й дід.
Коли це галка враз пролинула
понад садком і на льоту
з крила пір'їнку чорну скинула
на снігову ляльку ту.
З-за хмар вечірнє сонце блиснуло,
зачервоніли промінці,–
і враз немов рум'янець виступив
на білім ляльчинім лиці.
І раптом, дивом-небилицею,
дівчатко виникло живе, –
з такими синіми очицями,
як синє небо зимове,
з такими чорними косичками,
як чорне галиче крило,
з червоними такими щічками,
як сонце ввечері було.
– Добридень, – каже, – мамо й таточку!

Ой, як я вас обох люблю!
Ведіть скоріш до себе в хаточку
дочку – Снігуроньку свою!
Вбирають землю сніжні віхоли
в холодний одяг зимовий.
А дід та баба щастям-втіхою
стрічають кожний день новий.
У хатці прибрано, підметено –
ні порошинки по кутках,
узорні вишивки та плетива
на рушниках, на подушках.
Та ще й води щодня нанесено,
в дворі прочищені стежки,
і цілий день так любо й весело
лунають співанки дзвінкі.
То все дочка, то все Снігуронька
встигає все зробити вмить,
мов промінь сонця в небі хмурому,
усе навколо веселить.
Дівчатка й хлопці в хату дідову
з усього сходяться села,
бо вже Снігуронька привітлива
із ними дружбу завела.
Гуляють в сніжки, з гір спускаються
вона ніде не відстає,
морозу зовсім не лякається,
в снігу ще кращою стає.
Вже й пригрівати стало сонечко.
Старі радіють – це ж весна!
Та все частіше їхня донечка
Сидить замислена й сумна.
Вона все рідше посміхається,
все тихше пісеньку веде,
від сонця в затінок ховається,
із дітьми гратися не йде.
Ліси й садки убрались зеленню,
укрились цвітом запашним,
і луки всі-немов застелені
квітчастим килимом рясним.
Прийшли дівчатка до Снігуроньки:
– Виходь, подруженько, до нас!

Чому це ти бліда й зажурена
в такий ясний веселий час?
- Піди, - говорять батько й мати їй,
порозважайся, як колись! -
Отож вона й пішла з дівчата
ми у гомінкий весняний ліс.
Дівчата бігали над річкою,
збирали квіти на вінки,
у лісі стежили за птичками
і співи слухали дзвінкі.
На купу хмизу десь надибали,
розклали вогнище мерщій
та й ну стрибати-перестрибувать
через вогонь навперебій!
Снігурка на дівчат поглянула,
розвеселилась, розійшлась,
стрибнула теж - і враз розтанула!
І вгору хмаркою звилась...
І вже нема Снігурки милої,
лиш хмарка лине за лісок,
і долітає з хмарки білої
дзвінкий Снігурчин голосок:
- Не плачте, матінко та батечку!
Хоч і недовго я жила,
та звеселяла вашу хаточку
й сама щасливою була.
Ось полетять хмарки над нивою
ген-ген над степом, за село
і там впадуть рясною зливою,
щоб все зростало і цвіло.
І ви любіть життя і сонечко,
радійте квітам і теплу
і споминайте вдячно донечку,
свою Снігуроньку малу!